

Arrest

nr. 111 528 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en verklaarde minderjarig te zijn. U bent Tadjiek en geboren te Ghazni-stad, waar u naar school ging. Uw broers (E.) en (T.) hadden een veiligheidsfirma, LSG (Logistic Solutions Group) genaamd. Via dit bedrijf werkten ze samen met de Amerikanen. Naar aanleiding van een beslissing van de overheid tegen "private security companies" moest LSG ophouden met haar activiteiten. Daarenboven werd uw familie bedreigd door mensen die tegen de Amerikanen waren. Enkele dagen voor uw vlucht kwamen enkele onbekenden naar uw huis. Ze klopten op de deur en vroegen naar (E.), uw oudere broer en baas van LSG. Ze drongen uw huis binnen en dreigden jullie te vermoorden. U werd gestoken met een mes. Hierna vluchtten u en uw familie naar Kabul en vervolgens naar Pakistan. Na een maand bent u met (T.) naar

een Arabisch land gegaan. Na twaalf dagen bent u alleen verder gereisd. Op 13/12/2011 bent u in België aangekomen en heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara (ingehouden door de dienst Voogdij), een foto (origineel), een vergunning (een kopie), een werkcontract (kopie), een dreigbrief en een brief van het Rode Kruis waaruit blijkt dat u uw vader probeert op te sporen.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst wijken enkele van uw verklaringen omtrent LSG ernstig af van de algemeen beschikbare gegevens over deze firma (zie ook informatie in het administratieve dossier), waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling komt te staan. U bleek te weten dat deze firma na een aankondiging in augustus 2010 diende te stoppen met haar activiteiten. U beschikte ook over een kopie van een vergunning van dit bedrijf. U stelde evenwel ten onrechte dat het hoofdkantoor van dit bedrijf naast uw huis in Ghazni-stad is gesitueerd (CGVS, p.4). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de hoofdzetel van dit bedrijf in Kabul is gelegen. Het feit dat u zich hierin vergist, is uiterst bedenkelijk, temeer u verklaart dat uw broer (E.) aan het hoofd van LSG zou hebben gestaan (CGVS, p.8) en u beweert dat uw broers de eigenaar waren van dit bedrijf. U bleek er overigens geen idee van te hebben waar in Kabul LSG zou zijn gesitueerd (CGVS, p.7), wat verdere vraagtekens oproept. U beweerde bovendien dat dit bedrijf zo'n vier jaar geleden zou zijn opgericht (CGVS, p.4). Dit stemt niet overeen met de beschikbare informatie, die immers 2004 als oprichtingsjaar vermeldt.

Daarenboven bleek u niet te weten welke naam uw broers zouden hebben gebruikt tijdens hun contacten met buitenlanders. U sprak over (E.), maar had geen idee van zijn volledige naam (CGVS, p.5). Verder beweerde u dat uw andere broer (T.) in contact stond met de buitenlanders, maar had u er geen idee van hoe (T.)'s volledige naam luidde (CGVS, p.8 en 9). Het zou toch kunnen verwacht worden dat u weet onder welke naam uw broers hun firma leidden. Geconfronteerd met de naam "(S.)" stelde u dat dit misschien wel (T.) of (E.) waren, maar u was hier niet zeker van (CGVS, p.15 en 16). Dit is zeer opmerkelijk aangezien (T.S.) en (E.S.) als dusdanig gekend zijn in de beschikbare informatie over LSG (zie ook administratief dossier). Het is overigens uiterst bedenkelijk dat u niet wist of dit bedrijf al dan niet een website had en u in het geheel niet wist of uw broers al dan niet een email-adres gebruikten (CGVS, p.8). Voorgaande lacunes in uw verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Op Blackwater na kende u overigens geen andere bedrijven met wie zij hebben samengewerkt. Ook dit is opmerkelijk. U kende zelfs geen namen van Afghaanse bedrijven waarmee ze zouden hebben samengewerkt (CGVS, p.4 en 7), noch bleek u andere "private security companies" te kennen (CGVS, p.14). De door het CGVS genoemde "diamondpengroup", waarmee LSG nauw heeft samengewerkt en dat dezelfde telefoonnummers gebruikte, blijkt u niet te kennen, net zoals "AKE", het Britse partnerbedrijf van LSG u volledig onbekend blijkt (CGVS, p.15). U stelde overigens geheel ten onrechte dat LSG enkel met Amerikanen heeft samengewerkt (CGVS, p.14). Ook een van de voornaamste klanten uit Ghazni van LSG, met name Babor Nika Transportation, kende u niet (CGVS, p.16). Ook dergelijke hiaten verbazen.

In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toch meer uitleg kan geven over het bedrijf dat van uw broers zou zijn geweest. Uw onjuiste en vage verklaringen doen sterk vermoeden dat de eigenaars van dit bedrijf in werkelijkheid niet uw broers waren. Dit lijkt verder te worden bevestigd door de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie die stelt dat het bedrijf wordt gelinkt aan de zoon van een commandant van het Afghaanse leger. Dat uw vader een belangrijke positie in het Afghaanse leger zou hebben gehad, heeft u tijdens uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties nooit vermeld. Voor het Rode Kruis (dienst Tracing) verklaarde u integendeel dat uw vader een leraar is.

Er kan worden verwacht dat u meer uitleg kan geven over het bedrijf dat zou zijn opgericht door uw broers. Het feit dat u hiertoe niet in staat bent en het feit dat uw beweringen zo sterk uiteenlopen met voornoemde informatie laat eveneens toe vraagtekens te plaatsen bij uw verklaringen.

Uw verklaring op het moment van de feiten nog jong te zijn geweest, vormt geen afdoende verschoningsgrond voor bovenstaande bemerkingen. Uit een medisch onderzoek, uitgevoerd op 19 december 2011 in het Militair Hospitaal Koningin Astrid, blijkt bovendien dat uw leeftijd op die datum op ouder dan 18 jaar kan worden geschat, waarbij 19,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,7

jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/18215 toegevoegd aan uw administratief dossier). De taskara (Afghaanse identiteitskaart) die u voorlegt en waarop geschreven staat dat u in 2010 16 jaar was, kan deze vaststelling niet ombuigen. Dit zou immers willen zeggen dat u in 2011 17 jaar oud was en dit verschil is te groot om in overweging genomen te worden. Bovendien dient hier gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker vanwege de wijd verbreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een brief van de taliban voor. U beweerde dat uw naam erin stond, maar kon geen verdere uitleg geven over de inhoud van deze brief, noch had u enig idee wie dit document had ondertekend (CGVS, p.11). Ook dit is bedenkelijk en roept vragen op bij de waarachtigheid van uw bewering deze brief te hebben ontvangen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toch uitleg geeft over het document dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas.

De andere door u voorgelegde documenten, zoals een foto, taskara, vergunning en werkcontract, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Het is overigens opmerkelijk dat de door u voorgelegde kopie van de vergunning van LSG in precies dezelfde vorm terug te vinden is op het wereldwijde web (CGVS, p.19 en informatie in het administratief dossier). Ook de enige foto die u voorlegt (waarop een aantal mensen schiet oefeningen houden in aanwezigheid van enkele personen die uw broers zouden zijn - CGVS, p.11), kon het Commissariaat-generaal terugvinden op het internet (zie informatie in het administratief dossier). Het lijkt er dan ook op dat u deze stukken simpelweg van het net heeft gehaald. Over de werkvergunning dient te worden opgemerkt dat dit document een slechts kopie betreft waardoor dit document elke bewijswaarde verliest (CGVS, p.12). Daarenboven dient wederom te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie informatie in het administratief dossier).

Ook de vaststelling dat u bijzonder vage verklaringen over uw reisweg aflegt, ondergraaft uw geloofwaardigheid in ernstige mate. U zegt dat u in Pakistan het vliegtuig nam maar u beweert niet te weten naar welk land dit vliegtuig u bracht (CGVS, p.17). Evenmin zegt u te weten naar welk land u vervolgens gereisd heeft, noch kan u zeggen met welke vliegtuigmaatschappijen u deze reizen maakte (CGVS, p.17,18). U beweert ook niet te kunnen verduidelijken met welke nationaliteit u reisde toen u de tweede vlucht nam (CGVS, p.18). Dit alles is geheel ongeloofwaardig en versterkt het bedrieglijke karakter van uw relaas alleen maar.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door ingeroepen asielmotieven en kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Ghazni te ontlopen. U blijkt immers een volwassen man, die het Pashtou en het Dari spreekt en tot zijn vertrek uit Afghanistan naar school is gegaan. Daar aangenomen wordt dat u ouder bent dan u zelf beweert, mag ook worden verondersteld dat u langer school heeft gelopen dan u zelf aangeeft. Alleszins verklaarde u tijdens het gehoor van 13/12/2011 (fiche NBMV) dat u ook het Engels machtig bent. Dergelijke zaken, plus de vaststelling dat u met het internet overweg kan, geven aan dat u een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding heeft genoten. Gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas, kunnen ook vraagtekens worden geplaatst bij de bewering dat uw volledige familie het land zou is ontvlucht. In alle redelijkheid kan dan ook worden verwacht dat het voor u mogelijk is om zich in Kabul te vestigen. In casu kan Kabul dan ook als referentiepunt worden beschouwd.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Het document van het Rode Kruis toont enkel aan dat u voor het Rode Kruis heeft beweerd dat uw vader spoorloos is. Dergelijk document herstelt uw geloofwaardigheid niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in hoofddorde en inzake de vluchtelingenstatus in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer gesteld in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De loutere bewering dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn is niet afdoende als motivering.

Waar hem een gebrek aan kennis wordt verweten omtrent LSG, het bedrijf van zijn broers, wijst verzoeker erop tijdens het interview meermaals te hebben aangegeven dat hij nog zeer jong was bij de oprichting van het bedrijf en dat hij bij dit bedrijf niet betrokken was. Hij vervulde enkel af en toe kleine taken en werd door zijn broers en omwille van zijn veiligheid buiten het bedrijf gehouden. Dit is ook de reden waarom hij niet meer naar school mocht. Bijgevolg was hij niet op de hoogte van de specifieke informatie die door zijn broers bewust en voor ieders veiligheid geheim werd gehouden. Verzoeker citeert een aantal antwoorden die hij kon geven tijdens het gehoor en stelt dat hij alle informatie kon geven die redelijkerwijze van hem mocht worden verwacht.

Inzake de verschillen tussen zijn verklaringen en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), betoogt verzoeker dat het CGVS niet consequent is. Enerzijds wordt gewezen op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten "en informatie" doch

anderzijds wordt wel bewijswaarde gehecht aan de informatie van het CGVS. Er is geen sluitend bewijs dat deze informatie primeert op zijn verklaringen.

De bestreden beslissing lijkt volgens verzoeker te steunen op een persoonlijk aanvoelen en omwille van deze vooringenomenheid laat het CGVS na rekening te houden met zijn duidelijke verklaringen omtrent de beweerdte afwijkingen met de informatie in het dossier. Hij stelde duidelijk dat de hoofdactiviteit van LSG was gevestigd in Ghazni en dat er een kantoor was in Kabul waar contracten werden getekend. Aldus is het logisch dat het kantoor in Kabul werd aanzien als hoofdkantoor, hoewel de zetel van de activiteiten in Ghazni was. Verzoeker gaf tevens duidelijk aan dat het bedrijf vier jaar geleden werd opgericht doch dat zijn broer ook voordien reeds in een veiligheidsbedrijf werkte. Het kan niet worden verwacht dat hij wist of dit werk eveneens reeds LSG betrof gelet op zijn toenmalige jonge leeftijd.

Waar uit onderzoek blijkt dat hij ouder is dan hij verklaarde, neemt dit, in zoverre de medische gegevens al gevolgd kunnen worden, niet weg dat verzoeker bij de oprichting van LSG slechts veertien jaar was.

Wat betreft de bewijswaarde van zijn documenten, herhaalt verzoeker dat het CGVS niet consequent is daar waar het enerzijds stelt dat met zijn documenten geen rekening kan worden gehouden doch anderzijds de eigen Afghaanse informatie laat primeren.

De dreigbrief die verzoeker neerlegde werd opgesteld in het Pashtoun en verzoeker deelde duidelijk mee dat hij deze taal niet machtig is. Bijgevolg kon hij niet vertalen wat er in het document stond.

Dat de vergunning van LSG te vinden is op het internet doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en kan hem niet worden verweten. Hij gaf duidelijk aan dat hij dit stuk kreeg van zijn vader en dat bij de inval in hun woning de originele vergunningen werden meegenomen.

Verzoeker concludeert dat de bewijswaarde van zijn documenten wordt miskend of minstens onvoldoende werd onderzocht. Hij verwijst naar de zorgvuldigheidsplicht, stelt dat het uiten van twijfel hem noch de overheid verder helpt en geeft aan niet over de nodige technische mogelijkheden te beschikken om de authenticiteit van dergelijke documenten na te gaan of te bewijzen.

Verzoeker wijt zijn vage verklaringen over zijn reisweg aan het gegeven dat hij steeds reisde met een smokkelaar die alle documenten regelde en bijhield, de reisroute regelde en hem verbood met iemand te spreken. Dergelijke reis is bovendien traumatisch. Hij onderging deze en volgde de smokkelaar. Verzoeker wijst er voorts op dat hij wel de kleuren van de vliegtuigen en van het paspoort, alsmede de gebruikte naam kon geven. Dit sluit bovendien niet uit dat hij een terechte vrees heeft.

Bijgevolg koestert hij een ernstige vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 van UNHCR neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Hij verwijst, op de vraagstelling door de Raad welk onderdeel van het document zou moeten in aanmerking worden genomen, naar de inleiding en het risicoprofiel van een persoon die wordt gelinkt aan veiligheidsinstellingen. Tevens verwijst hij naar pagina veertig van voormelde richtlijnen.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing lijkt te steunen op een persoonlijk aanvoelen en getuigt van vooringenomenheid. Hij brengt echter geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden motivering en beslissing kan enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit evenmin worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS

onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij en voert geen argumenten aan die afbreuk zouden kunnen doen aan de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte motivering inzake zijn voorgehouden leeftijd. Op basis van de vaststellingen dat (i) uit de in het administratief dossier opgenomen resultaten van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd blijkt dat hij op datum van 19 december 2011 ouder bleek te zijn dan hij voorhield; (ii) het verschil tussen de datum zoals vermeld in zijn Taskara en de resultaten van het leeftijdsonderzoek dermate groot is; (iii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van Afghaanse asielzoekers, en dit wegens de wijd verbreide corruptie bij het verkrijgen van zulke documenten, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers initieel verklaarde leeftijd. Dit vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker baseert de aangevoerde problemen en vrees voor vervolging op de werkzaamheden van zijn broers in hun bedrijf, LSG. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij inzake het bedrijf van zijn broers verklaringen aflegde die enerzijds in strijd zijn met de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 24) en anderzijds uiterst vaag zijn.

Zo verklaarde verzoeker, wanneer werd gevraagd: "*Waar is de hoofdzetel?*", eenduidig dat deze In Ghazni was, naast zijn huis (administratief dossier, stuk 4, p.4). Even verder antwoordde hij, wanneer nogmaals werd gevraagd waar het hoofdkantoor was, opnieuw dat dit in Ghazni was (*ibid.*, p.7). Hij gaf daarnaast aan dat in Kabul een (sub)kantoor was en dat "*sommige contracten*" daar werden ondertekend omdat "*sommige mensen*" niet naar Ghazni durfden komen. Waar dit kantoor te Kabul was gelegen of in welke wijk zich dit kantoor bevond bleek hij echter niet te weten (*ibid.*, p.7). Verzoeker tracht, na te zijn geconfronteerd met de vaststelling dat voorgaande verklaringen niet stroken met de informatie in het dossier, zijn eerdere verklaringen te nuanceren. Deze laten echter geen ruimte voor de interpretatie die verzoeker hieraan tracht te geven in het verzoekschrift. Indien het dermate logisch was dat het kantoor te Kabul werd gezien als het hoofdkantoor, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit zou hebben aangegeven tijdens het gehoor bij het CGVS. Hij gaf echter nooit eerder aan dat het kantoor te Kabul werd aanzien als het hoofdkantoor omdat daar de contracten werden ondertekend en stelde integendeel herhaaldelijk en eenduidig dat het hoofdkantoor/de hoofdzetel in Ghazni was. Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift blijft voorhouden "*(...) dat de hoofdactiviteiten van het bedrijf wel degelijk gelegen was in Ghazni (...)*" en dat de "*zetel van de activiteiten gelegen is in de vestiging te Ghazni*" (p.7), hetgeen niet strookt met de voormelde landeninformatie. Hoe dan ook blijft de vaststelling overeind dat hij niet in staat bleek aan te geven waar het kantoor te Kabul zich bevond of in welke wijk dit was gelegen.

Verzoeker verklaarde, in strijd met de informatie waaruit blijkt dat LSG werd opgericht in 2004, tevens foutief dat het bedrijf LSG ongeveer vier jaar geleden werd opgericht. Wanneer werd gevraagd om over dit bedrijf meer te vertellen, gaf hij spontaan aan: "*Het bestaan al vier jaar, ongeveer vier jaar (...)*" (*ibid.*, p.4). Even verder werd gevraagd: "*Kan u juister zeggen wanneer die firma werd opgericht?*", waarop

verzoeker antwoordde: *“Vier jaar geleden, vier en een half jaar geleden, ongeveer” (ibid., p.16)*. Hoe het gegeven dat verzoeker daarnaast verklaarde dat zijn broer voordien ook reeds voor een veiligheidsbedrijf werkte afbreuk zou kunnen doen aan voormelde, duidelijke verklaringen inzake de oprichting van LSG, kan niet worden ingezien en deze verklaringen laten geenszins ruimte voor hetgeen verzoeker oppert, met name dat zijn broer voordien mogelijks ook reeds voor LSG zou hebben gewerkt.

Verzoeker bleek blijkens de met recht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing bovendien zelfs niet te weten welke naam zijn broers zouden hebben gebruikt in het kader van hun beroepsuitoefening of welke hun volledige naam was. Wanneer hij werd geconfronteerd met de volledige naam die zij hanteerden en zoals deze blijkt uit de voormelde landeninformatie, gaf hij daarenboven aan dat dit misschien wel de naam was die zij hanteerden doch dat dit bij zijn weten niet zo was (*ibid.*, p.16). Verder wist verzoeker in het geheel niet of zijn broers al dan niet een e-mailadres gebruikten, noch of het bedrijf al dan niet een website had. Tevens bleek verzoeker, op Blackwater na, geen andere bedrijven te kunnen noemen waarmee het bedrijf van zijn broers zou hebben samengewerkt, kon hij in dit kader zelfs geen namen geven van Afghaanse bedrijven waarmee zij samenwerkten en bleek hij geen andere ‘private security companies’ te kennen. Voorts stelde hij ten onrechte dat LSG enkel met Amerikanen samenwerkte. Bovendien herkende hij noch de genoemde ‘diamondpengroup’, waarmee LSG nochtans nauw samenwerkte en zelfs de telefoonnummers deelde, noch het Britse partnerbedrijf van LSG, ‘AKE’ genaamd, noch ‘Babor Nika Transportation’, nochtans één van de voornaamste klanten van LSG te Ghazni.

Verzoeker tracht de voormelde vaagheden en foutieve verklaringen ten onrechte te vergoelijken door te verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd, naar het gegeven dat hij buiten het bedrijf zou zijn gehouden en naar het feit dat het specifieke informatie betreft die door zijn broers werd geheimgehouden. Ten aanzien van zijn leeftijd, kan vooreerst worden herhaald dat verzoeker ouder is dan hij voorhield te zijn en dat hij reeds meerderjarig was bij binnenkomst in België. Bovendien mag ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat deze in staat is met betrekking tot de elementen die de essentie van het asielrelaas betreffen voldoende duidelijke, coherente en gedetailleerde informatie te geven.

Nog daargelaten dat het niet plausibel is dat verzoekers broers hem enerzijds voor zijn veiligheid buiten het bedrijf zouden hebben willen houden en voormelde informatie voor hem geheim wilden houden doch hem anderzijds wel, zij het kleine, taken lieten uitvoeren voor dit bedrijf, repliceert verweerder bovendien met recht dat verzoeker wel in staat bleek te antwoorden op een aantal andere vragen omtrent het bedrijf van zijn broers, zodat de beweerde geringe betrokkenheid bij dit bedrijf geen afdoende verschoningsgrond vormt voor de voormelde frappante hiaten in zijn kennis.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, zelfs indien deze aanvankelijk buiten het bedrijf zou zijn gehouden en zelfs indien zijn broers de informatie in kwestie initieel geheim wilden houden, zich omtrent dit bedrijf zou hebben geïnformeerd bij en hierover zou zijn geïnformeerd door zijn broers wanneer hij samen met hen en ingevolge hun werkzaamheden voor dit bedrijf zou zijn bedreigd, hij hierdoor zou zijn aangevallen en gestoken met een mes en hij ten gevolge van dit alles het land zou hebben dienen te verlaten, te meer daar hij blijkens het niet-betwiste feitenrelaas samen met zijn familie, waaronder zijn twee broers, het land zou zijn ontvlucht en hij vervolgens met één van deze twee broers, T., verder reisde naar een ander Arabisch land.

Minstens kon worden aangenomen dat verzoeker zich hierover na aankomst in België zou hebben geïnformeerd. Redelijkerwijze kon van hem ter zake immers de nodige interesse worden verwacht nu hij ingevolge de betrokkenheid van zijn broers bij LSG het land zou hebben dienen te verlaten. Hoe dan ook kon worden verwacht dat hij zich in het kader en ter adstructie van zijn asielaanvraag zou hebben geïnformeerd. Het komt immers in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid van zijn relaas aannemelijk te maken. Bijgevolg kon van verzoeker worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn inzake het voorgaande aangezien deze informatie, zo blijkt uit de in het administratief opgenomen informatie (stuk 24), in tegenstelling met verzoekers bewering dat zijn broers deze geheim wilden houden, vrij ter beschikking is op het internet.

Waar verzoeker opmerkt dat het CGVS niet consequent is door enerzijds te stellen dat aan Afghaanse documenten slechts een geringe bewijswaarde kan worden gehecht doch anderzijds zelf Afghaanse informatie te hanteren, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat de door het CGVS gehanteerde informatie met betrekking tot LSG, zoals vermeld op het internet, van een geheel andere orde is dan de documenten die bedoeld worden in de landeninformatie omtrent de corruptie en valsheid van documenten in Afghanistan (administratief dossier, stuk 24), zodat de conclusies zoals gesteld in deze landeninformatie niet kunnen worden doorgetrokken naar de informatie in kwestie. Daarenboven uit verzoeker voorts weliswaar twijfel aangaande de bewijswaarde van de door het CGVS

gehanteerde informatie met betrekking tot LSG doch beperkt hij zich in deze tot algemene kritiek en slaagt hij er niet in om de inhoud van deze informatie of deze informatie te weerleggen of te ondergraven. Hij brengt geen concrete en objectieve gegevens aan waaruit blijkt dat deze informatie niet correct of volledig is. Aldus weerlegt hij de juistheid van de informatie van het CGVS niet. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn kritiek op de informatie van het CGVS geen afbreuk kan doen aan de hoger vastgestelde, frappante vaagheden in zijn verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat LSG het bedrijf van zijn broers was. Dit wordt bovendien bevestigd door de terechte vaststelling dat het bedrijf LSG volgens de informatie in het dossier wordt gelinkt aan de zoon van een commandant van het Afghaanse leger, terwijl verzoeker voor het Rode Kruis verklaarde dat zijn vader leraar is. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen.

De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker kennelijk onwetend bleek omtrent de inhoud van de door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde dreigbrief, nochtans een cruciaal element in zijn relaas. Uit zijn verklaringen blijkt in dit kader dat hij niet de nodige uitleg kon verschaffen over de inhoud van de dreigbrief die hij en zijn broers zouden hebben ontvangen. Hij beweerde weliswaar dat hun namen in deze brief stonden doch kon niet aangeven wie dit document ondertekende en kon geen nadere uitleg verschaffen over de inhoud van deze brief (administratief dossier, stuk 4, p.10). Dat hij geen Pashtoun spreekt kan deze vaststelling niet verklaren. Vooreerst kan worden aangenomen dat hij zich, indien de feiten berustten op de waarheid, bij zijn broers zou hebben geïnformeerd over de bedreigingen die zij ontvingen, minstens dat hij dit zou hebben gedaan nadat deze bedreigingen hen ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten. Bovendien repliceert verweerder met recht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kon doen op derden om kennis te nemen van de inhoud van de brief en niet aantoonde hiertoe concrete pogingen te hebben ondernomen.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg, hetgeen een bijkomende indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en des te meer klemmt daar hij hierover tegenstrijdige, incoherente en uiterst vage verklaringen aflegde. Bij het invullen van de 'fiche niet-begeleide minderjarige' bleek hij niet in staat aan te geven wanneer hij per wagen uit Afghanistan vertrok, kon hij evenmin preciseren met welke vervoermiddelen en via welke landen hij naar België zou zijn gereisd en beweerde hij dat hij voor zijn reis geen valse documenten gebruikte. Tevens gaf hij aan dat hij tijdens zijn reis naar België niet werd begeleid (administratief dossier, stuk 21, 'fiche niet-begeleide minderjarige', p.3). Bij de DVZ gaf verzoeker echter aan dat hij met behulp van smokkelaars reisde en bleek hij plots wel de datum van zijn vertrek en de gebruikte vervoermiddelen te kunnen geven, daar waar hij stelde dat hij Afghanistan per wagen verliet op 20 oktober 2011 en zijn reis vanuit Pakistan per vliegtuig verderzette. Wanneer hij Pakistan verliet, kon hij echter niet aangeven. In welk Arabisch land hij vervolgens een tussenlanding zou hebben gemaakt, hoe lang hij in dit land verbleef en wanneer hij er weer vertrok, kon hij evenmin aangeven (administratief dossier, stuk 20, verklaring, nr.35). Bij het CGVS bleek verzoeker andermaal niet in staat aan te geven in welk Arabisch land hij zou zijn geland nadat hij Pakistan verliet. Met welke vliegtuigmaatschappij hij daar naartoe reisde, wist hij evenmin. Deze maal kon hij bovendien plots wel aangeven twaalf dagen in dit onbekend Arabisch land te hebben vertoefd. Hij wist daarenboven niet met welke vliegtuigmaatschappij hij dit onbekend land verliet en kon evenmin aangeven waar dit vliegtuig landde. Bovendien beweerde hij deze maal, in strijd met zijn gezegden bij het invullen van de 'fiche niet-begeleide minderjarige', met een vals paspoort te hebben gereisd. Van welke nationaliteit hij volgens dit paspoort was, wist hij niet (administratief dossier, stuk 4, p.17-18). Verzoeker tracht ten onrechte voormelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden te vergoelijken. Verweerder dient te worden bijgetreden waar deze repliceert dat van een persoon die uit hoofde van een ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Verder is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar die hem vergezelde verzoeker, mede om zichzelf te beschermen bij eventuele controles, niet in kennis zou hebben gesteld omtrent voormelde informatie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielmotieven.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen (administratief dossier, stuk 23: documenten). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd in het betoog dat deze documenten onvoldoende

zouden zijn onderzocht. Om bewijswaarde aan deze stukken te ontfangen dient immers niet te worden aangetoond dat zij niet-authentiek zijn en ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan iedere bewijswaarde aan deze stukken worden ontfangd.

Ten aanzien van de dreigbrief kan *in casu* worden opgemerkt dat verzoeker, zoals reeds hoger werd aangehaald, zich zelfs de moeite niet getrooste om zich op de hoogte te stellen van de inhoud van dit stuk, dat de herkomst van dit stuk onmogelijk kan worden nagegaan nu dit een document betreft dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en dat dit stuk slechts wordt bijgebracht in de vorm van een – gemakkelijk te manipuleren – kopie.

Ook het werkcontract wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie.

Ten aanzien van de kopie van de vergunning van LSG en de neergelegde foto, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat deze in dezelfde vorm op het internet te vinden waren, zodat geenszins kan worden uitgesloten dat verzoeker deze stukken eenvoudigweg van het net heeft gehaald. De voormelde vaststellingen, te samen genomen met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat aan zulke Afghaanse documenten, gelet op de wijdverbreide corruptie aldaar, slechts een uiterst relatieve bewijswaarde kan worden gehecht (administratief dossier, stuk 24) en met de vaststelling dat deze documenten geenszins worden aangevoerd ter ondersteuning of in het kader van geloofwaardige verklaringen, volstaan om te besluiten dat aan de door verzoeker bijgebrachte stukken geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het door hem aangehaalde risicoprofiel vertoont, meer bepaald dat van een persoon die wordt gelinkt aan veiligheidsinstellingen. Bijgevolg is de verwijzing naar de ter terechtzitting neergelegde richtlijnen van UNHCR in dit kader niet dienstig (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

De verwijzing naar pagina veertig van deze richtlijnen, zonder nadere toelichting, kan evenmin volstaan om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. UNHCR merkt in deze richtlijnen immers zelf op dat de vrees voor een eventuele gedwongen rekrutering dient te worden beoordeeld naargelang de specifieke omstandigheden van de zaak en verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat of waarom hij riskeert gedwongen te worden gerekruteerd. Hij beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de betreffende passage, zonder deze toe te passen op zijn concrete situatie. Bovendien haalde hij een vrees voor gedwongen rekrutering niet eerder aan als grond waarop hij zijn asielprocédure baseert. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien verzoeker zulke rekrutering zou riskeren in zijn regio van herkomst, hij zich hieraan kan onttrekken door zich in Kabul te vestigen (cf. *infra*, sub 2.4.3.).

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in ondergeschikte orde en betreffende de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Het CGVS baseert de bestreden beslissing op loutere assumpties die haaks staan op zijn verklaringen. Zo gaf hij duidelijk aan slechts zes jaar naar school te zijn geweest en wordt verondersteld dat hij het Engels machtig is, hoewel hij aangaf in België slechts een beetje Engels te hebben geleerd.

Er wordt volgens verzoeker geen rekening gehouden met het gevaar dat hij loopt en er wordt evenmin nagegaan of hij veilig naar Kabul kan reizen en of hij zich aldaar kan vestigen. Verzoeker stelt niet veilig naar Kabul te kunnen reizen, geeft aan de zekerheid niet te hebben dat de taliban hem daar niet kunnen vinden en betoogt dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. Hij heeft er geen familie en geen sociaal vangnet. De bevolking is er voorts verdriedubbeld en er is een toename van armoede, werkloosheid en criminaliteit. Wie niet oorspronkelijk van Kabul is, kan er moeilijk overleven. Verzoeker herhaalt in Afghanistan geen familie en geen vrienden meer te hebben. Hij citeert een uittreksel uit landeninformatie over Afghanistan zoals opgenomen op de website van vluchtelingenwerk waaruit blijkt dat een terugkeer naar Kabul moeilijk is voor mensen die niet kunnen terugvallen op een familiaal, sociaal of etnisch netwerk, alsmede dat de bevolking, armoede, criminaliteit en werkloosheid er toenamen en dat terugkeerders zonder netwerk dreigen terecht te komen in tenten, openbare gebouwen of achtergestelde buurten waar er onvoldoende toegang tot basisdiensten en mogelijkheden tot overleven zijn. Tevens stelt hij dat UNHCR zich uitspreekt tegen een gedwongen terugkeer van mensen naar andere regio's dan degene waarvan zij afkomstig zijn. Verder voert verzoeker aan dat het geweld in Kabul en Afghanistan de laatste maanden is toegenomen en citeert hij uit informatie inzake de

veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en van de Raad van State van 2007 en naar de criteria zoals gehanteerd door UNHCR voor het verlenen van subsidiaire bescherming. Voorts haalt hij aan dat er nog andere relevante rapporten zijn die het CGVS niet naast zich kan neerleggen en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie erop is achteruit gegaan.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de algemene situatie aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) geen uitdrukkelijke persoonlijke vervolging vraagt en verwijst naar de parlementaire voorbereiding inzake dit artikel. Door te vereisen dat er veel burgerslachtoffers vallen voegt het CGVS volgens hem een voorwaarde toe aan de wet. Bovendien is het niet zo dat er geen risico bestaat omdat de gewone burger niet onmiddellijk wordt geviséerd.

Verzoeker stelt nog dat voor de interpretatie voor het begrip 'reëel risico' verwezen kan worden naar de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 EVRM. Zelfs een klein risico kan volstaan om te komen tot een mogelijke schending van voornoemd artikel. Het begrip 'reëel' mag niet worden verengd tot 'waarschijnlijkheid' en tot het aantal malen dat een incident zich voordoet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing artikel 2 en 3 EVRM schendt. Verder is er een gebrek aan medische en sociale structuren en moet de dramatische humanitaire situatie worden onderzocht bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst nog naar het *Country Report on Human Rights Practices 2012 – Afghanistan*.

2.4.1. Artikel 2 en 3 EVRM stemmen overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.4.2. Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas en in dit kader onder meer aanvoert dat de taliban hem zoekt en zou kunnen vinden, dient te worden vastgesteld dat hij, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.3. In zoverre verzoeker zich steunt op de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt in voormelde richtlijnen daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dient bovendien te worden vastgesteld dat UNHCR dit standpunt uitdrukkelijk handhaaft in de ter terechtzitting neergelegde "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 (rechtsplegingsdossier, stuk 11, p.76).

Verzoeker toont, gelet op zijn verklaringen, niet aan dat van hem, het voorgaande in acht genomen, niet mag worden verwacht dat hij zich in Kabul zou vestigen of dat hij aldaar ten prooi zou vallen aan de moeilijke omstandigheden zoals geschetst in het verzoekschrift.

Vooreerst kan hij niet worden gevolgd in het betoog dat hij in Afghanistan geen familie of vrienden meer zou hebben die hem eventueel zouden kunnen ondersteunen bij een vestiging in Kabul. Gezien reeds hoger werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde asielrelaas en

problemen, kan immers evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat zijn hele familie ten gevolge hiervan het land zou hebben verlaten.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de aanvang van zijn asielprocedure zelf aangaf dat zijn adres in zijn land van herkomst, in tegenstelling met het adres van zijn ouders dat zich in Ghazni bevond, was gelegen te Kabul (administratief dossier, stuk 21, 'fiche niet-begeleide minderjarige', p.2-3), hetgeen erop wijst dat hij reeds voordien zelfstandig te Kabul verbleef. Later ontkende hij deze verklaringen weliswaar en beweerde hij dat hij slechts twee dagen te Kabul vertoefde voor zijn vertrek doch deze verklaring is niet plausibel in acht genomen dat het, indien hij daar werkelijk slechts twee dagen bleef, niet aannemelijk is dat hij Kabul als zijn adres in zijn land van herkomst zou beschouwen (administratief dossier, stuk 4, p.19). Dit klemmt des te meer daar aangenomen kan worden dat verzoeker, zelfs indien dit wel zo zou zijn, in de 'fiche niet-begeleide minderjarige' tevens zou hebben aangegeven dat zijn ouders hun adres te Kabul was aangezien hij samen met hen en de rest van zijn familie zou zijn gevlucht en bijgevolg ook samen met hen twee dagen te Kabul zou hebben verbleven.

Verzoeker geeft voorts weliswaar met recht aan dat hij steeds verklaarde slechts zes jaar naar school te zijn geweest, doch uit zijn verklaringen blijkt dat aan deze verklaring bezwaarlijk geloof kan worden gehecht. Vooreerst werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker ouder was dan hij voorhield te zijn, hetgeen doet vermoeden dat hij tevens langer naar school ging dan hij beweert. Verder koppelde verzoeker de stopzetting van zijn scholing uitdrukkelijk aan zijn asielrelaas en stelde hij dat hij omwille van de dreigementen, gekoppeld aan het bedrijf van zijn broers, niet meer naar school kon (*ibid.*, p.4). Reeds hoger werd echter vastgesteld dat aan verzoekers relaas geen geloof kan worden gehecht, zodat hij de reden waarom hij zijn scholing zou hebben stopgezet geenszins aannemelijk maakt. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker toch minstens enige scholing heeft genoten gelet op de verklaarde zes jaren onderricht.

Verzoeker is verder een alleenstaande, jongvolwassen man en beschikt over de nodige talenkennis. Zo is het Dari zijn moedertaal en stelde hij daarnaast het Pashtoun te begrijpen (*ibid.*, p.13). Bovendien verklaarde hij initieel, dit in tegenstelling met wat hij later liet en laat uitschijnen, wel degelijk dat hij Engels spreekt (administratief dossier, stuk 21, 'fiche niet-begeleide minderjarige', p.2). Later trachtte hij deze nochtans duidelijke verklaring af te zwakken bij het CGVS, door te stellen dat hij vooral hier Engels leerde spreken, dat hij niet beschaafd Engels spreekt en dat hij slechts een beetje straattaal kent (administratief dossier, stuk 4, p.13). Nog daargelaten dat deze poging tot afzwakken van zijn kennis van het Engels gelet op zijn eerdere duidelijke verklaringen niet ernstig kan worden genomen, kan in hoofdte van verzoeker, die aangaf reeds in Afghanistan Engels te hebben gesproken, reeds geruime tijd in België verblijft en bij het CGVS aangaf dat hij alhier Engels spreekt, op heden hoe dan ook minstens voldoende kennis van deze taal worden aangenomen om zich hierin uit te drukken.

Bovendien slaagde verzoeker erin en toonde hij voldoende zelfstandigheid en initiatief om naar Europa te reizen en zich alhier alleen in een geheel vreemde gemeenschap te vestigen.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met zijn individuele profiel, dient te worden besloten dat van verzoeker, daargelaten de vraag of de situatie in zijn regio van herkomst van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich vestigt in Kabul, dat bereikbaar is via de aldaar gelegen internationale luchthaven. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in dit kader dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHMR, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich hiervoor op het richtsnoer van UNHCR van december 2010 waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group)

toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe aanval-cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de daguren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit de informatie die door de commissaris-generaal op objectieve wijze werd beoordeeld blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het CGVS, stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De SRB's waarop de bestreden beslissing is gesteund en zoals bij de nota gevoegd zijn samengesteld uit een veelheid aan gezaghebbende en betrouwbare bronnen die op objectieve en systematische wijze de veiligheidssituatie in Kabul analyseren. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie heeft hetzij geen betrekking op de veiligheidssituatie in de stad Kabul, hetzij betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. Bijgevolg vermag zij geen afbreuk te doen aan de uitgebreide, gedetailleerde en specifieke analyse van de veiligheidssituatie zoals deze wordt gedaan in de voormelde SRB's.

2.4.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS